

Is er ook iets leuks of moois over armoede te zeggen?

In het schrijversatelier schrijven de deelnemers altijd iets en aan het eind lezen we het resultaat aan elkaar voor, waarna Lies het uittypt en er altijd een fraaie bijpassende illustratie bijvoegt. Mijn bijdrage is meestal van beschouwelijke aard en terwijl u allen hier voor de pauze bezig was met de problemen van de armoede, heb ik in het open atelier zojuist een stukje zitten schrijven over armoede, waarin ik een andere positieve kant van de armoede probeer te laten zien.

In de Pauluskerk wordt ruimte geboden aan iedereen, of hij nu rijk of arm aan talent is, om dit te ontplooien, zoals in het Open Atelier, waarin getekend en geschilderd wordt en in het Schrijverscafé.

In een preek van dominee Couvée over de gelijkenis van Jezus (waarin een heer drie van zijn knechten talenten meegeeft om mee te werken en waarbij één knecht tien talenten krijgt, één vijf en de derde er slechts één en waarbij de eerste twee daar vruchtbaar mee werken, maar de derde het in de grond begraaft, want: "Wat kan je nu als je zo weinig begaafd bent?" en juist hij wordt zwaar gekapitteld), stelde de dominee, dat in de Pauluskerk ieder talent tot ontplooiing moet kunnen komen. Vandaar dat er in Pauluskerk dingen georganiseerd worden als het Open Atelier en het Schrijversatelier. Je hoeft geen Rembrandt of Arnold Grünberg te zijn om beeldend of schrijver te zijn. Ieders bijdrage wordt gewaardeerd, niets wordt te gering geacht en iedereen moet kunnen meedoen. Dat is de filosofie van de Pauluskerk. Zelfs ik met een zes voor de moeite voor tekenen op de middelbare school, durfde mee te gaan tekenen en later ook schrijven, als gevolg waarvan u nu dit verhaal moet aanhoren.

Om op de titel van dit verhaal terug te komen: "Is er ook iets moois of leuks over armoede te zeggen?" Zelf heb ik nooit in een toestand van armoede verkeerd, dus ik heb gemakkelijk praten. Weet ik wel waar het over gaat, als het armoede betreft? Toch wel. Een deel van mijn werkzame leven was ik ambtenaar bij de Gemeentelijke Sociale Dienst in Schiedam. Als bijstandsmaatschappelijk werker word je toch wel indringend geconfronteerd met wat langdurige armoede met mensen doet.

In mijn tijd moesten woorden als "schuldhulpverlening" en "armoedebeleid" nog worden uitgevonden en veel mogelijkheden om wat te doen, waren er niet.

Toch gebeurde er wel eens een wonder. Voor de bijstandsmoeder met kinderen was de angstdroom dat de wasmachine het zou begeven. Omdat de kosten hiervan gerekend werden tot de kosten, waarvoor men zelf werd geacht te reserveren, werd een aanvraag hiervoor bij voorbaat afgewezen.

Maar op een dag kwam er een mevrouw een aanvraag voor een wasmachine doen en op één of andere manier kon ik het niet opbrengen om de beslisafdeling het gebruikelijke advies van afwijzing te geven en stelde ik de beslisafdeling zonder nadere motivatie voor, het bedrag toe te kennen, tegen beter weten in... Later kwam ik de mevrouw tegen, die mij bedankte voor de wasmachine. Verbouwereerd zei ik, dat ik dat niet voor mogelijk had gehouden, want het was in strijd met het normale beleid. "Natuurlijk heb ik het gekregen," zei de vrouw. "Ik heb er met Mijnheer Maasbach voor gebeden en die zei, dat het goed zou komen!" en dan zijn er mensen, die niet geloven in de kracht van bidden. In de Pauluskerk bevindt u zich in de ruimte van God en ook daar wordt gebeden. Maar met gebed alleen wordt het armoedeprobleem niet opgelost. Vandaar deze dag en deze bijeenkomst.

Paus Franciscus is momenteel de kampioen van de armen en de daklozen. Ook de vluchtelingen hebben zijn warme belangstelling. Zijn naamskeuze is natuurlijk ontleend aan Franciscus van Assisi, die leefde van 1182 tot 1226. Hij was een rijkeluiszootje, die alles had, maar na een roeping het geld

van zijn vader aan armen begon te geven en kerken ging opknappen. Zijn vader werd woedend en deed een beroep op de bisschop. Toen zij met hun drieën bijéén waren, zei Franciscus, dat hij voortaan alleen God als zijn vader zou erkennen en van alles afzag. Hij trok zelfs zijn kleren uit. Geschrokken omhulde de bisschop met een religieus gewaad de naakte Franciscus. Die vertrok om zijn gewaad zo snel mogelijk te ruilen voor de kleren van een bedelaar. Hierna ging hij het leven leiden van een zwervende bedelaar, waarin hij zoveel als mogelijk is, het leven van Jezus Christus, die ook het leven van iemand zonder vaste woon- of verblijfplaats leidde, probeerde te imiteren en die, zoals Hij zei, geen steen had om Zijn hoofd op te leggen.

Franciscus' grote liefde was Vrouwe Armoede, zoals hij zei en hij is de beroemdste en grootste van alle heiligen geworden. Kan armoede niet tot iets moois komen?

Freerk Gerkema